

POSTANOWIENIE

Dnia 1 marca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Aleksander Stępkowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Marek Dobrowolski

SSN Adam Redzik

w sprawie ze skargi M. S.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu przed Sądem Najwyższym w sprawie o sygn. I NSP 198/21, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 1 marca 2022 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Pismem z 5 stycznia 2022 r. M. S. (skarżący) wniósł o stwierdzenie przewlekłości postępowania między innymi w sprawie o sygnaturze akt I NSP 198/21 prowadzonej przed Sądem Najwyższym oraz o zasądzenie od Skarbu Państwa na jego rzecz kwoty 20.000 zł tytułem zadośćuczynienia. Wniósł też o wydanie zalecenia „zaprzestania postępowań bezprzedmiotowych na rzecz zajmowania się dotyczącymi moich próśb oraz których potrzeba wynika z okoliczności jakie wskazywałem i wskazuję też w uzasadnieniach oraz poinformowania mnie o wynikach”.

W uzasadnieniu skarżący podniósł kwestie dotyczące m.in. „nieodpowiedniego stosowania przepisów”, czynności „na szkodę rodziny”. Ponadto skarżący w treść pisma przeprowadził rozważania w zakresie „działania dla bezpieczeństwa” kierujących pojazdami na drodze, „niebytu państwa”, praw fizyki itp.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 6 ust. 2 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (Dz.U. 2018, poz. 75 ze zm., dalej: ustawa o skardze na przewlekłość) skarga powinna zawierać: (1) żądanie stwierdzenia przewlekłości postępowania w sprawie, której skarga dotyczy; (2) przytoczenie okoliczności uzasadniających żądanie.

Jak wskazuje się w orzecznictwie Sądu Najwyższego, skarga spełnia wymagania formalne przewidziane w art. 6 ust. 2 pkt 2 ustawy o skardze na przewlekłość, o ile skarżący w uzasadnieniu skargi szczegółowo wskaże, w czym dopatruje się nieuzasadnionej zwłoki w rozpoznaniu jego sprawy, tj. w sposób precyzyjny przedstawi konkretne działania bądź zaniechania sądu rozpoznającego sprawę, które w konsekwencji doprowadziły do zwłoki (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 7 czerwca 2005 r., III SPP 103/05; z 21 lutego 2007 r., III SPP 5/07; z 19 stycznia 2022 r. I NSP 264/21). Wskazanie powyższych okoliczności jest niezbędne dla merytorycznej oceny skargi. Sąd musi wiedzieć, na jakim etapie postępowania doszło według strony do przewlekłości, na czym ona polegała (jakie konkretnie czynności procesowe zostały podjęte przez sąd wadliwie lub nie zostały podjęte w ogóle) i czym została spowodowana (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 21 lipca 2020 r., I NSP 93/20). Bez wskazania powyższych okoliczności sąd rozpoznający skargę nie jest w stanie dokonać oceny czynności sądu w oparciu o kryteria wskazane w art. 2 ust. 2 ustawą o skardze na przewlekłość (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 16 grudnia 2020 r., I NSP 162/20; z 19 stycznia 2022 r. I NSP 264/21).

Skargę niespełniającą tych wymagań sąd właściwy do jej rozpoznania odrzuca bez wzywania do uzupełnienia braków na podstawie art. 9 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość.

Z treści pisma skarżącego wynika, że sprawa o sygnaturze akt I NSP 198/21 trwa „dłużej niż to konieczne”, wobec czego skarżący żąda stwierdzenia

jej przewlekłości, tym samym nie uzasadniając jakiejkolwiek okoliczności mającej świadczyć o zwłoce w podejmowaniu czynności procesowych przez Sąd Najwyższy w wyżej wymienionej sprawie. Podkreślić należy, że skarżący nie odnosi się w sposób konkretny do sprawy, która jego zdaniem dotknięta jest przewlekłością, a więc nie wskazuje na przebieg postępowania, czas jego zakończenia czy podjętych w jego toku czynności. Z kolei przedstawione przez skarżącego, dość obszerne rozważania, nie mają żadnego związku z przedmiotem skargi na przewlekłość. Zarzut nieodpowiedniego stosowania przepisów, postawiony przez skarżącego w sposób lakoniczny, bez wyjaśnienia wpływu na tok sprawy, również nie może być podstawą do merytorycznego rozpoznania jego pisma.

Wobec niespełnienia wymogu określonego w art. 6 ust. 2 pkt 2 ustawy o skardze na przewlekłość, na podstawie art. 9 ust. 1 tejże ustawy, niniejsza skarga musiała zostać odrzucona i dlatego Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.